

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

9DE ÅRG.

DEN 12 JANUARI 1908.

N° 15

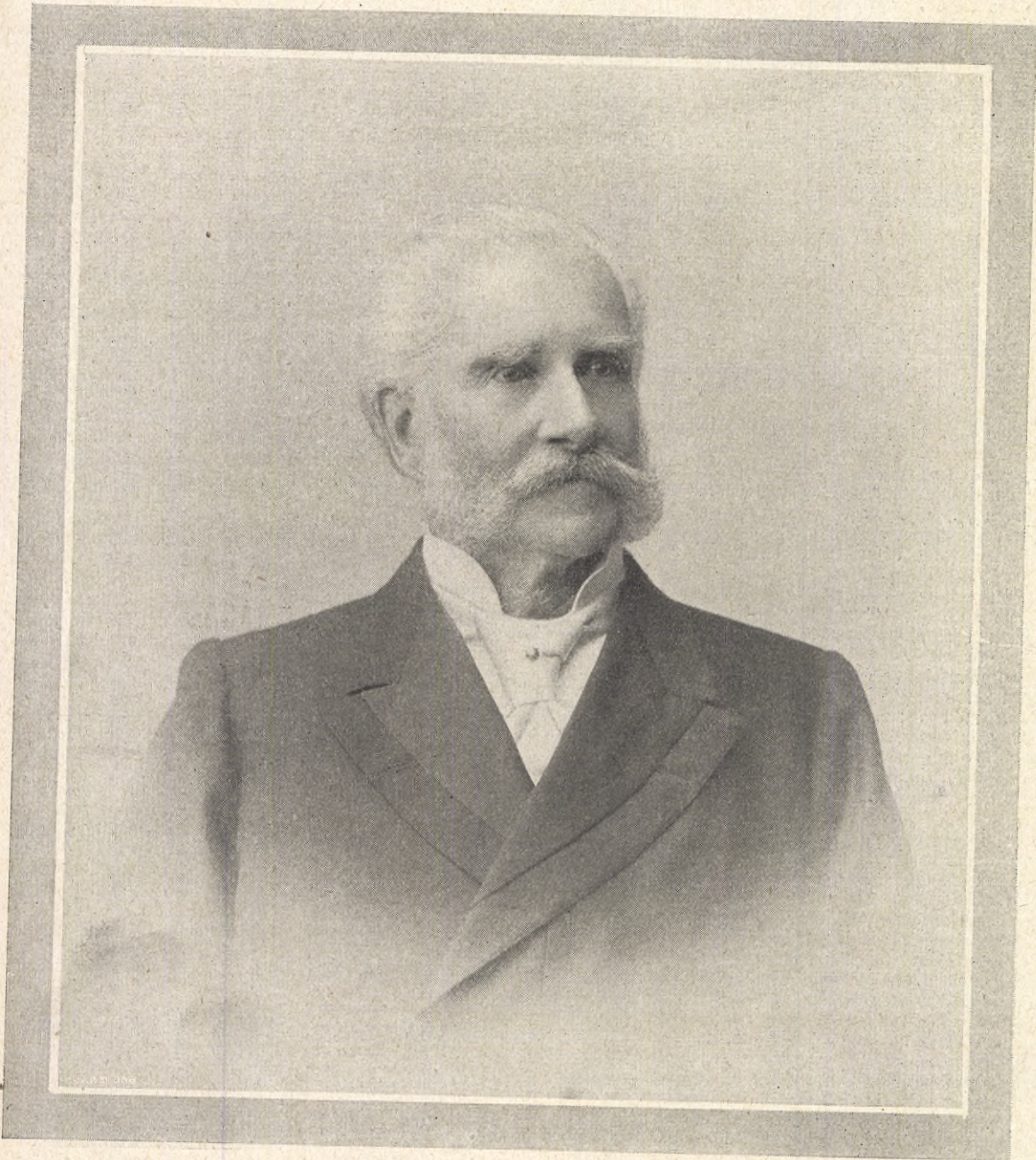

Foto Florman, Stockholm.

E. Lijerwallch

Klubbé, Kem. A.-B. Bengt Sjöfverparre Sjöhm—Ödg

EDWARD OLOF LILJEWALCH.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

I sitt fjärde kvartsekel ingår i slutet af denna månad en man, som under de sista årtiondena mer än de fleste fäst uppmärksamhet vid det svenska namnet. Den 31 d:s fyller nämligen grundläggaren och den mångårige ledaren af bärgnings- och dykeriaktiebolaget Neptun, grosshandlaren *Edward Liljewalch* i Stockholm, sjuttiofem år.

Edward Olof Liljewalch är född i Stockholm den 31 januari 1833 och son till Carl Fredrik Liljewalch och dennes maka, född de la Rose. Från en ringa början hade Carl Fredrik Liljewalch förstått att genom en enastående initiativrikedom, öppen blick för den industriella utvecklingen ute i Europa och möjligheterna att öfverföra dess erfarenheter på svensk botten samt en mer än vanlig förmåga af praktisk affärsverksamhet arbeta sig fram till en af de mest bemärkta platserna inom Sveriges industri och handelsvärld. Betecknande är sålunda, att då, efter öppnandet af ett antal kinesiska hamnar för den europeiska handeln i början af Oscar I:s regering, det äfven för Sverige gällde att träda i kommersiell förbindelse med "det himmelska riket", svenska regeringens uppdrag att bedriva underhandlingar för avslutande af ett handelsfördrag föll just på Liljewalch, ehuru det som bekant vid denna tid (1846) var mindre vanligt än nu att anlita det praktiska affärlivets män för diplomatiska värf. Uppdraget fullgjordes af L. till full belägenhet vid ett personligt besök i Kina.

Faderns framstående affärsmannaegenskaper ingo i arf på sonen. Sin utbildning fick Edward Liljewalch framför allt genom studieresor i utlandet. I sina ungdomsåringår sattes han sålunda i tillfälle att besöka icke blott andra europeiska länder, utan äfven Amerika, Kina, Australien, Västafrika o. s. v., en på denna tid med dess ännu föga utvecklade kommunikationsväsen väl enastående beresthet för en ung man, som knappt öfverskridit tjuguaråldern. Återkommen till hemlandet, grundade han efter någon tid (1856) handelsfirman E. Liljewalch, som inom kort vann en vacker utveckling.

Det var emellertid icke i främsta rummet som köpman Edward Liljewalch skulle förvärfa sig anseende och ekonomiska framgångar. Under en vistelse på Gotland, där fadern intill 1864 under flera år var bosatt i sin egenskap af disponent för myrödingarne på ön, fästes hans uppmärksamhet på det primitiva bärgningsväsen, som där af gammalt från land bedrefs af befolkningen, och tanken väcktes därvid hos honom att med anlitande af de hjälpmedel, en modärn teknik erbjuder, utveckla bärgningsväsendet i stor stil till verklig affär. Här förelåg dessutom en patriotisk uppgift, i det sedan det tidigare bestående Dykeri- och bergningscompagniet 1829 förlorat sitt monopolprivilegium och två år senare upphört, bärgningsarbetet i de svenska farvatten allt mer kommit att öfvergå i danska händer, sedan Em. Z. Svitzers Bjergnings-Entreprise, grundadt 1833, snart vunnit en lysande utveckling.

På Liljewalchs initiativ grundades nu Bärgnings- och dykeriaktiebolaget Neptun, på hvars första bologsstämman den 27 aug. 1870 han själf valdes till verkställande direktör. Liksom det Svitzerska startade det numera så väldiga företaget i helt blygsamma mått. De två första åren bestod hela dess flottilj af endast en ångare, Neptun, förd af kapten Otto Hilleström, och i ytterligare sex blott af två. Men bolaget bestod segerrikt den hårda konkurrensen med Svitzers och i närvarande stund intager det en med detta fullt jämbördig ställning. Verksamheten behöfde snart icke längre inskränka sig till Östersjön och i närvarande stund är den i samarbete just med Svitzers samt Nordischer Bergungsverein i Hamburg ut-

sträckt till Nordsjön, Atlantiska hafvet, Medelhafvet, Svarta och Röda hafven, Indiska oceanen samt sedan förvidet är jämväl till Östasien, i hvilka farvatten två af bolagets fartyg äro stationerade. Bärgningsflottiljen uppgår i sin helhet till tio ångare försedda med fullständig modärn bärgningsmateriel såsom dykareutrustningar med ångluftpumpar, elektriska undervattenslampor, 8 pontoner, hvaraf två på 1200 ton, anordnade för hydraulisk kraft eller komprimerad luft o. s. v.

Bland vackra bärgningsbragder, som gjort det svenska namnet heder, må särskildt nämnas bärgningen af engelska pansarbåten "Howe" om 10,300 tons displacement, hvilken den 3 nov. 1892 strandat utanför inloppet till den spanska örlogshamnen Ferrol och den 30 mars 1893 bragtes flott under ledning af bolagets superintendent, kapten W. R. Edlind. För denna bärgningsbragd erhöil Neptunbolaget i bärgningslön 35,000 pund eller 630,000 kr. samt därtjäm från engelska amiralitetet en i synnerligen smickrande ordalag affattad tacksamhetskrifvelse. Vidare må erinras om bärgningen 1901 af en tyska regeringens tillhörig större pontondocka, som sjunkit i hamnen Dar-es-Salaam på Afrikas ostkust, något söder om ekvatorn, samt från senare tid det ännu i friskt minne levande och synnerligen skickligt verkställda upptagandet af finska ångaren "Bore", som sjunkit på c:a 29 meters djup i Stockholms skärgård.

När denna sista bärgning utfördes, hade Liljewalch emellertid redan lämnat chefsbefattningen för bolaget. Efter 31 års framgångsrik verksamhet som dess verkställande direktör afgick han nämligen 1901.

Liljewalch hade under allt detta haft tid och krafter öfver jämväl för allmänna värf, i detta hänseende följande sin faders vackra föredöme. 1886 invaldes han i Stockholms stadsfullmäktige och kom snart att här intaga en framskjuten ställning. Om de förtjänster, han inlade om hufvudstadens kommunalförvaltning, vittnar bäst, att han 1901 insattes på den krävande och ansvarsfulla posten som ordförande i drätselnämnden. Tre år förut hade han blifvit ordförande i styrelsen för Stockholms stads gas- och elektricitetsverk.

Förre året nedlade han emellertid sitt stadsfullmäktigmandat samt sina öfriga kommunala befattningar och har nu dragit sig tillbaka till det otium, hvaraf han efter en ovanligt verksam och framgångsrik lefnad gjort sig så väl förtjänt, och dit han följes af sina medborgares aktning och välönskningar, icke minst nu på 75-årsdagen.

GENERALMAJOREN FRIHERRE Z. RUDBECK 75 ÅR.

Den 27 december firade f. d. generalmajoren J. Zachris Rudbeck sin 75-åriga födelsedag. R. tog 1853 studentexamen i Uppsala, aflade 1852 officersexamen och blef underlöjtnant vid dåvarande Andra Lifgardet. Han deltog som premiärlöjtnant i danska armén i 1864 års dansk-tyska krig. Öfverste och sekundchef för Göta lifgarde blef R. 1888, och sex år senare generalmajor i armén, med tillstånd att kvarstå som generalmajor i generalitetets reserv.

Friherre R. har tagit nitisk del i skyttesaken, bl. a. såsom ordförande vid riksskyttefästen i Stockholm 1897.

Efter porträtt. J. Z. RUDBECK.

VINTERSPORT.

FÖR HVAR 8 DAG AF RYTTMÄSTAREN W. CRONEBORG.

PÅ SKARE.

de nyss tilländalupna julferierna spänt skidan på foten för att i vår friska, härliga och storslagna vinternatur söka en välbehöflig förströelse, hälsa och glädte mod. Mången stockholmsungdom har med otålighet afväntat tågets afgång, som skulle föra honom jämte lika otåligen kamrater upp till Dalarnas väna näjder, nu iklädda en äkta nordisk vinterskrud. Hindås, göteborgarnas nya vintersanatorium, har vimlat af sportälskande ungdom, som på stålsko och skida hämtat frisk luft och krafter för ett fortsatt skolarbete. Och liknande har det varit på mångfaldiga andra platser i vårt vidsträckta land.

Skidsporten har ju gamla anor i Sverige, men att den skulle nå ett sådant uppsving som den nu gjort, anade ingen för tjugo år sedan. Den har fått en om'attning, så att den framkallat en helt ny industri, tillverkningen af skidor, som numera sker fabriksmässigt, men det oakadt för när-

SKIDÅKNING EFTER HÄST.

SKIDORNAS SE GERTÅG: Katolska präster i Chamonix lämna kyrkan efter gudstjänsten.

I UTFÖRSBACKEN.

varande knappast kan tillgod, se behovet. Uppe i Norrland ha skidor blifvit ett fortskaffningsmedel för såväl ung som gammal, man förstår numera icke, huru befolkningen förr kunnat reda sig utan skidor, ty äfven om bruket däraf sedan gammalt varit

Efter fotografier.

Klöké: Bengt Skifverparre.

allmänt känt, användes detta fortskaffningsmedel dock förr hufvudsakligen endast af skogs- och fångstmän. Kommer man nu till en norrländsk by eller gård, skall man finna förstugukvisten garnerad af skidor, uppradade liksom träskorna framför ingången till en smedsbostad å ett Västmanlandsbruk.

Och idrotten på skidor har ju också alla förutsättningar för att blii va omtyckt och omhuldad. Hvilken njutning att på skidor glida fram öfver snötäcket, att öfvervinna alla hinder, att förskaffa sig en framkomlighet utom vägarna, som annars icke skulle stå till buds. Hvilka tillfällen erbjuder icke denna sport att framkalla mod och beslutsamhet. Skall jag våga mig utför branten? I svindlande fart bär det af, säkert öga

KONSTEN ATT SPARKA SIG FRAM.

och säker fot — där ett mötande hinder, nu gäller det att blixtnabbt uppfatta, besluta och handla, långsamma och tröga naturer tvingas till handling, det stärker nerver och fostrar karaktärer — just hvad fosterlandet behöver.

“Snörköra” på skidor är en variation af skidåkning, som erbjuder stort behag och en utmärkt öfning att blii va fullkomligt hemmastadd på skidor. Man bör dock laga, att man står på synnerligt god fot med sin fyrbenta kamrat, ty om man händelsevis, hvilket lätt nog kan passera, träder skidorna mellan hästens bakben, kan en opposition från dennas sida blii va obehaglig nog.

Hvem minnes icke, när han som barn vid julen fick sin första kälke! Den döptes vederbörligen till “Blixten” eller något annat om ohäjdad snabbhet påminnande namn, och juldagen hade icke väl gjort sitt inträde, förrän man var i full fart att pröfva kälkens goda egenskaper. Det blef en täflan om hvilken kälke

KÄLKENS EVOLUTION: En högmodärn styrbar kälke. — ISHOCKEY.

som kunde löpa fortast och längst, och man omhul-
dade den som en kär vän och kamrat. Äfven vid
kalkbacksåkning fordras vaken blick och kallblodig
het för att klara sig i den skarpa farten, som man
alltjämt söker öka genom förbättrade kalkkonstruk-
tioner. Det är en stor skillnad mellan de enkla, låga
tråkkalkarna och en fullt modern kälke à la automobil,
ungefär samma skillnad som mellan de förra höghju-
liga velocipederna och våra nuvarande cyklar. Båda
våra kälk-bilder visa "god fart" i kalkbacken, den
ena på vanliga kälkar, såsom de oftast förekomma,
den andra på en högmodärn s. k. "hobbs", en sorts
kälke, som man mycket ser användas vid de stora
utländska rekreationsorterna i Schweiz och de tyska
bärgstrakterna. De synas dock fordra en
särskild dress och hafva något af automob-
il öfver sig.

Som rent fortskaffningsmedel har den
s. k. sparkstöttingen funnit mycken an-
vändning å vissa orter. På sina ställen
i Norrland är den mycket allmän, ersätter
på visst sätt cykeln vintertiden. Den är
också synnerligen lämplig, där vägförhål-
landena äro goda, med godt tillkördt vin-
terföre. En van och tränad sparkstöttings-
åkare kan utveckla en förvånansvärd snabb-

PÅ SKIDOR EFTER MOTORCYKEL.

het, skada endast att denna slags sport verkar alltför
ensidig och därför aldrig kan jämföras med skidåkn-
ning, där kroppens alla muskler och organ tagas i
anspråk under en hälsosam omväxling.

En sparkstötting med anspänd häst bildar ett lätt
ekipage, ungefär som skidkörning efter häst, ehuru
vida lättare att utföra. Med en lätt, ädel häst, försedd
med smäckra seldon erbjuder ett dylikt fortskaffnings-
sätt en vacker och tilltalande bild.

I de bayerska alptrakterna idkas mycken vinter-
sport och därvid användes en sorts kälke, hälften
släda, där styrmannen med all säkerhet måste besitta
särskildt goda ben för att medelst dem bestämma fart
och riktning.

Kalkbacksåkning är såväl barnens som de full-
växtas vintersport, den kan idkas af alla, rik som
fattig, ty den fattigaste torparunge kan alltid skaffa
sig några brädlappar, som föreställa kälke och hvarpå

han säkerligen fröjder sig lika bra, om icke bättre,
än det bortskämda storstadsbarnet på sin välkonstru-
erade förgyllda sportkälke.

Vid alla spel i det fria söker man mer eller mindre
att förena intresset för själva spelet med kroppsrörelse
under bar himmel, och då man oftast till spel behöf-
ver en jämn, slät yta, säger det sig själf, att ingen
därtill kan lämpa sig bättre än isbanan. Det spel
som fått namnet "curling" har emellertid icke vunnit
någon nämnvärd spridning i vårt land. För några år
sedan fanns visserligen en curlingklubb inom Bohus-
läns landamären, men synes under de senare åren
hafva afsomnat, kanske mycket beroende af de sista
årens blida vintrar. — Däremot synes "hockey" — se

vår bild å före-
gående sida —
vinna mer och
mer terräng.
Detta spel är
också bättre af-
passadt för våra
förhållanden.
Förenadt med
skridskoåkning
erbjuder det en
utmärkt kroppsrö-
relse, på sam-
ma gång spe-
let är af den

EN NY METOD
ATT KOMMA
FRAM PÅ
GLANSKIS.

VELOCIPED ANPASSAD FÖR VINTER TERRÄNG.

art, att det håller intresset spändt. Det fordrar på-
passlighet, snabba beslut, snabba och smidiga vänd-
ningar, är sålunda väl ägnadt att låta den skickliga skrid-
skoåkaren visa alla nyanser i den fina konsten på
stålsko. Sedan dessutom vårt unga kronprinspar ny-
ligen bildat en särskild hockeyklubb och därigenom
satt en viss prägel på spelet, torde detsamma blifva
ännu mer spriddt och känt.

I förening med skridskoåkning finnas ju en hel del
andra spel och lekar, hvilka alla hafva det gemen-
samma målet att åstadkomma en stärkande, frisk kroppsrörelse
i den fria naturen, det bästa sättet att före-
komma sjukdom och det bästa medlet att sätta stål
i sinnet och kraft i viljan.

Den kände engelske skriftställaren Macaulay påstår,
att med undantag af uppfinningen af boktryckarpres-
sen hafva inga uppfinningar åstadkommit så stora
omhvälfningar i världen som de, hvilka berört sam-

färdseln. Med tanke på ångan och elektriciteten torde nog också denna åsikt vara berättigad. Vidstående bild visar ett sätt att förkorta afstånden, som med skäl kan kallas primitivt, analogt med bicykelns föregångare, hvilken äfven sattes igång genom att sparka sig fram med benen, sålunda ett direkt kroppsarbete. Om icke annat så visar det, att man äfven med små medel kan taga sig fram här i världen.

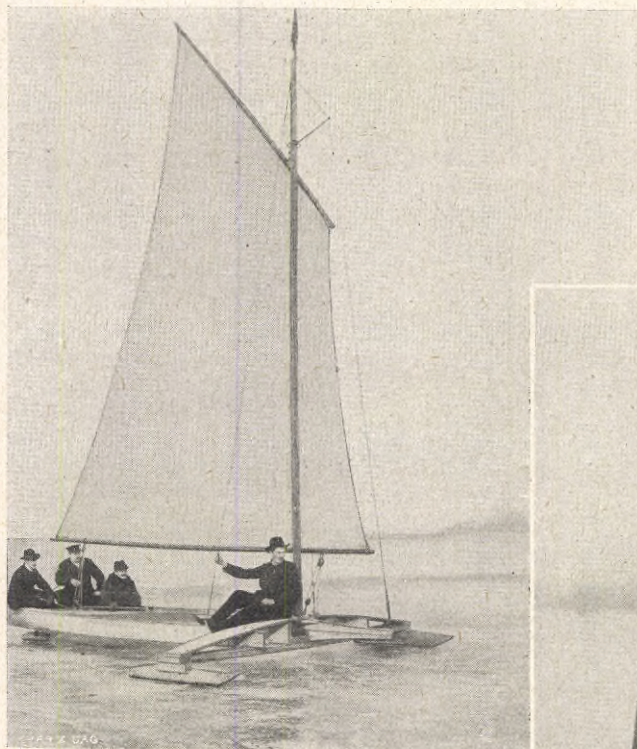
Otaliga försök hafva gjorts att aptera cykeln för åkning äfven vintertiden på snö och is. Ena hjulet har utbytts mot en med, under det att drifhjulet försetts med små broddar för att icke slira på den glatta ytan. Så förändrad blir cykeln ganska användbar äfven vintertiden, det kan ej förnekas, men något universalsamfärdsmedel är den dock ej, utan hvarje årstid kräver nog sitt sätt att färdas.

På väl tillkörda vägar, gator och dylikt kan naturligtvis motorcykeln liksom den vanliga cykeln finna lika god användning äfven under vintern. I utlandet idkas sådan "snörkörning" på skidor efter en dylik motorcykel. Farten kan säkerligen blifva bättre än efter häst. Ovissheten hos skidåkaren, om han skall kunna klara svängen, återspeglar sig också i hans betänksamma min. Det kan dock aldrig jämföras med "snörning" efter häst, som har något mer af lif i sig. Ju mer människans kroppskrafter ersätts af mekanisk kraft, då det gäller idrottens område, desto liflösare blir sporten och idrotten, den förlorar en stor del af sitt rätta värde.

Säsongen för segelsportens bedrivande är ju ganska kort, hos oss sällan öfver fyra månader. Det är ju då naturligt, att herrar yachtmän med ifver skola omhulda isseglingen — som bekant en förbättrad variant

af den allestädes lika gouterade skridskosporten — på sätt och vis ett slags surrogat för yachtseglingen, men äfven en idrott, som i sig själf rymmer så mycket af tjusning och nöje, att den väl försvarar sin plats såsom en af våra mest framstående och själfständiga idrottsgrenar. I utlandet, med undantag af Canada, är den mindre känd och bedrifven, naturligtvis mycket beroende af härskande klimatiska förhållanden. På detta område är Sverige ett föregångsland, hvilket äfven kom till uttryck vid den internationella sport- och turistutställningen i Berlin i våras, där den svenska idrotten firade verkliga triumfer och där just is- och isjaktseglingen väckte ett berättigadt uppseende. Genom de kinematografbilder, som visades, fingo äfven de, som hade dunkla föreställningar om denna idrottsgren, en klar bild af huru den utöfvas och hvilken tjusning det måste ligga uti att susa fram öfver isfåten med ett expressstågs hastighet. Ja, till och med ännu snabbare, ty vid en täfpling i Amerika mellan isjakter och ett dylikt snabbt tåg blef det senare med lätthet slaget. Hos oss har denna idrott länge bedrifvits, och har liksom all annan särskildt under de senaste åren gått mycket framåt. Öfverallt där den kan utöfvas omfattas den med största intresse. Hvarje road skridskoåkare saknar icke gärna sitt skridskosegel, och besöker man en söndag de städerna omgifvande sjöarna skall man finna hundrätals skridskoseglare, hvilka liksom små hvita papperslappar hvirflas af vinden om hvarandra på den glatta ytan. Det är lif och glädje och en åflan att skjuta den bästa farten, och ju hastigare det går desto spänstigare sinne.

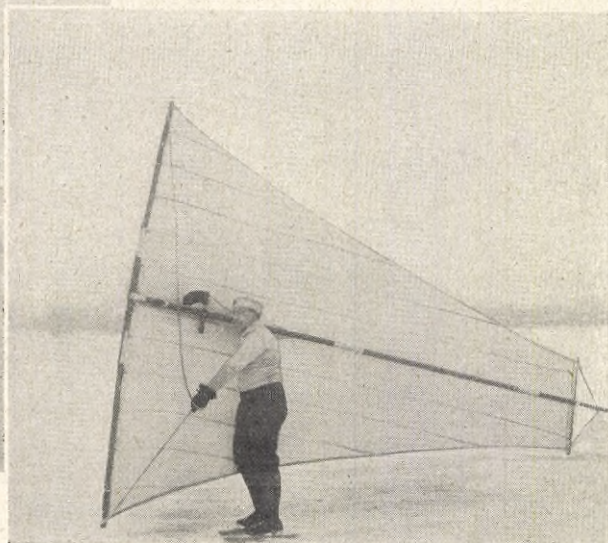
Trafvarsporten har länge haft sin hemvist uteslutande på isbanan, tills under senare år äfven sommarbanor blifvit anlagda, så att täfplingarna kunnat utsträckas öfver hela året. Intresset för denna sport är ganska stort i vårt land, men här liksom öfverallt, där pänningen spelar in, fordras intresserade och offervilliga män, som taga initiativet och drifva saken framåt. Att sådana icke saknats, bevisa bäst de många föreningar, som med mer eller mindre lifaktighet idka och omhulda denna sport. Utmärkta trafvare finnas äfven, icke endast från utlandet importera-

Efter fotografier.

ENHÖ: Bengt Östergrensparre.

ISJAKT.

SKRIDSKOSEGLARE.

de trafikkonstnärer, utan äfven inom landet födda, ett bevis för att den svenska landhästen förutom andra goda egenskaper äfven besitter snabbhet. Den, som numer besöker de årliga traftäflingarna i Stockholm, skall kunna konstatera ett stort framsteg inom denna idrott samt icke minst det intresse, som den stora allmänheten lägger i dagen vid dessa täflingar.

W. Croneborg.

Efter fotografi.

TRAFJTÄFLING PÅ ISBANAN.

Kliché: Bengt Sjöfverparre.

TÄNNFORSEN SOM KRAFTSTATION?

Våra svenska vattenfall ha länge representerat ett ur industriell synpunkt till största delen dödt kapital. När därför någon gång industrien i exploaterings-afsikter på allvar kastat sina blickar åt dylikt håll, har man genast velat befara att den inte skulle nöja sig med småsmulor, utan helst sluka våra vattenfall "med hull och hår", d. v. s. göra slut på naturskönheten vid sitt sträfvande att utnyttja det mesta

möjliga. Så ock nu, då frågan om Tännforsens, det stoltaste vattenfallet i Jämtland, användning i industriens tjänst, blifvit aktuell. Farhågorna äro nog icke alldeles ogrundade. Emellertid har den tanken framkastats att staten skulle öfvertaga densamma och skydda den för allt för stor vandalisering — om nu en kraftstation eller annan industriell anläggning därstädes skulle blifva en verklighet.

Ännu har saken icke avancerat längre än att ett konsortium låtit verkställa utredning om äganderätten till Tännforsen. Och såväl vattenfallet som den kringliggande marken äro f. n. fördelade på så många händer, att redan svårigheten att få dem förenade på en icke torde blifva liten.

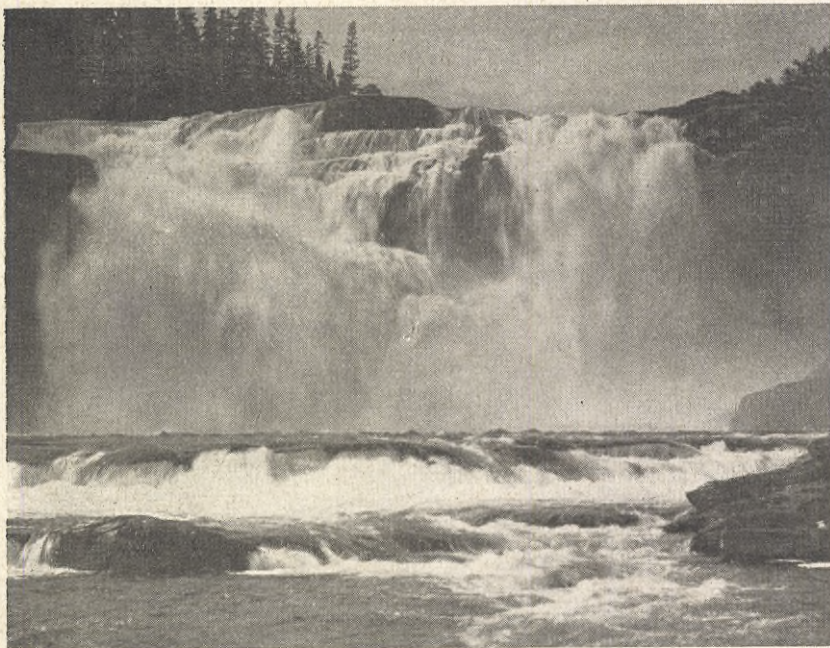

Foto. O. Halldin, Stockh l m

TÄNNFORSEN.

Kliché: Bengt Sjöfverparre.

Tännforsen, Jämtlands vackraste vattenfall, ligger vid Enaälvens (Tännåns) — en källflod till Indalsälven — utflöde ur Tännnsjön ned i den 30 m. lägre belägna sjön Norn.

Till våra medarbetare!

På förekommen anledning meddelas, att HVAR 8 DAG lämnar alla anonymt insända bidrag

utan afseende. Våra medarbetare kunna fullt låta på redaktionens diskretion, men för att trygga sig mot de missbruk, som här och hvar praktiseras, måste redaktionen i hvarje fall ha full visshet om, hvarifrån ett oss erbjudet m:s eller fotografi förskrifver sig. Insändarens namn förblir, där så önskas, redaktionens hemlighet.

OPERETTKRIGEN I CENTRALAMERIKA

äro kanske snart ett minne blott, och man har all anledning att därmere i de af naturen sälsynt väl utrustade trakterna vänta en ekonomisk upplomstring af liknande slag som den, hvilken förvandlat Mexiko från en öfver all världen allt annat än ansedd stat till ett af nya världens lyckligaste samhällen.

Om man skulle skriva historien om alla de "krig", som under det senaste årtiondet förts mellan de fem små centralamerikanska republikerna — Honduras, Guatemala, Nicaragua, San Salvador och Costa Rica — finge man ha godt utrymme till sitt förfogande. Dessa fem stater ha, sedan de blefvo själfständiga republiker, legat i ständigt kif, och dess ledande politiker ha icke haft mycket annat att tänka på än uppbbringande af medel till bekostande af de evinnerliga fälttågen. Den enda ljuspunkten i det centralamerikanska eländet har varit, att dessa strider icke alltid blifvit just så blodiga: vi erinna oss att en gång efter afslutandet af fred mellan Guatemala och Honduras de samlade förlustsiffrorna uppgingo till — fem döda och ett tiotal sårade!

Nu är det emellertid, efter allt att döma, slut med dessa meningslösa strider, hvilka varit särskildt löjliga därför att alla de fem staternas ledande män städe med en mun förklarar, att de ingenting hellre önskade än fred och ro och sammanslutning i Centralamerika. Det har dock alltid funnits ett stort men, som gjort, att de många vackra orden aldrig hittills blifvit mer än ord: den glödande afundsjukan republikerna emellan. Upprepade gånger ha de inledt underhandlingar om samarbete — deras delegerade ha ätit talrika goda försoningsmiddagar, där vin och väl-talighet flödat i kapp — och en månad efter ha krigen varit i full gång igen. Helt enkelt därför att alla velat vara främst, därför att hvarje stat gjort anspråk på att få vara medelpunkten i och lämna

I STRIDENS HETTA: Lyckligtvis voro drabningarna oftast icke blodigare än att fotografen utan risk kunde våga sig i närheten.

hufvudstaden till en stor centralamerikansk republik, Centralamerikas Förenta Stater.

Det är också icke tack vare eget initiativ som de hetlefrade herrarne i Centralamerika nu äro på god väg att få sina förhållanden ordnade. Först och främst ha de härför att tacka president Roosevelt, som med säker blick räknat ut, att Panama-kanalens öppnande måste försiggå under lugna förhållanden, som lämna garanti för att den viktiga handelsvägens framtid genast från början betryggas mot de visserligen föga blodiga, men dock under alla omständigheter störande stridigheterna mellan de fem små republikerna i kanalens omedelbara närhet. I samråd med Mexikos gamle erfarne styresman, Porfirio Diaz, har Roosevelt så uppgjort planen till ett sammanslutande af de fem bråkmakarne. Och dessa voro genast villiga, då han offentligt slog fram saken för dem. I midten på november samlades Honduras', Nicaraguas, Guatemalas, San Salvadors och Costa Ricas ombud i Washington, och det dröjde icke länge, förrän de hade kommit öfverens. Redan den 20 december öfverraskades världen af ett högtidligt meddelande om att kongressen beslutit, att hädanefer inga krig skola få förekomma mellan de centralamerikanska staterna, utan att alla deras tvistigheter skola hänvisas till en skiljedomstol med säte i Honduras. Domstolen blir naturligtvis permanent, och Honduras förklarar neutralt under garanti af de fyra öfriga republikerna samt af Mexiko och Förenta Staterna.

Det är tydligt, att denna öfverenskommelse är att

Efter fotografier.

EFTER SEGERN — GENERALERNA HYLLAS.

Kliché: Bengt Sjöqvistsparre.

betrakta som en inledning till ett verkligt sammanslutande af de fem staterna i synnerhet som dessa själfva torde vara uppriktigt intresserade för en sådan sakernas ordning. Det är ett faktum, att äfven dessa lätt uppbrusande människor blifvit trötta på de ständiga striderna, hvilka icke haft annan påföljd än att samtliga deltagarnes affärer blifvit grundligt derangerade. De fem republikerna ha för närvarande det sämsta möjliga anseende i ekonomiska kretsar, och det är icke länge sedan en af dem — det var visst Guatemala — nekades ett litet struntlån på en hundratusen dollars. Deras naturliga möjligheter äro emellertid storartade, och det är alldeles säkert, att de mycket snabbt nå fram till blomstring och välstånd, om de nu lugnt och stilla finna sig i att deras små operettkrig skaffas ur världen. Det enda bråk de hädanefter behöfva ha är att hålla

Efter fotografier

asson: Bengt Silfverparre.

MELLANAMERIKANSKA INDIANER: Indianerna vid Mosquitokusten ha gjort uppror mot presidenten Nicaragua, Iclaya, som de göra ansvarig för sin höfdings död. Chefen för de engelska krigsfartygen har landsatt trupper till skydd åt utlänningar.

indianerna en smula i schack. Just i dessa dagar ha ett par stammar i Nicaragua börjat röra på sig och hota de hvite, men kännare försäkra, att sådant alldeles icke behöfver förekomma, om blott myndigheterna se till, att de röde icke trakasseras och förörrättas af öfvermodiga nybyggare.

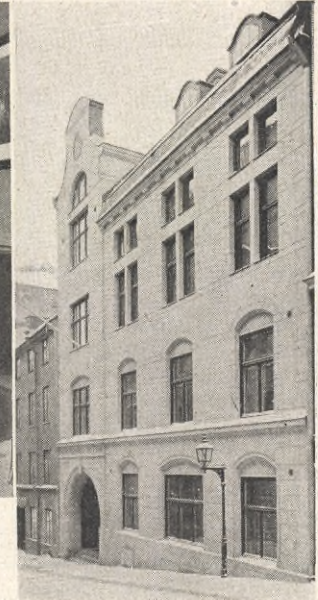
K. F. U. K:s NYA STOCKHOLMSLOKAL.

H. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

TÉRUMMET I K. F. U. K:s NYA HUS VID BRUNNSGATAN.

Under stor högtidlighet har i Stockholm invigts K. F. U. K:s nya hem, huset nr 3 vid Brunnsгатan. Kronprinsen och kronprinsessan hedrade tillika med prinsparet Bernadotte och hertiginnan af Västergötland ceremonien med sin närvaro. Sedan fröken Anna Roos hälsat de tillstädesvarande välkomna, förklarade kronprinsessan i ett på välklingande svenska framfördt anförande byggnaden invigd för sitt syftemål, med

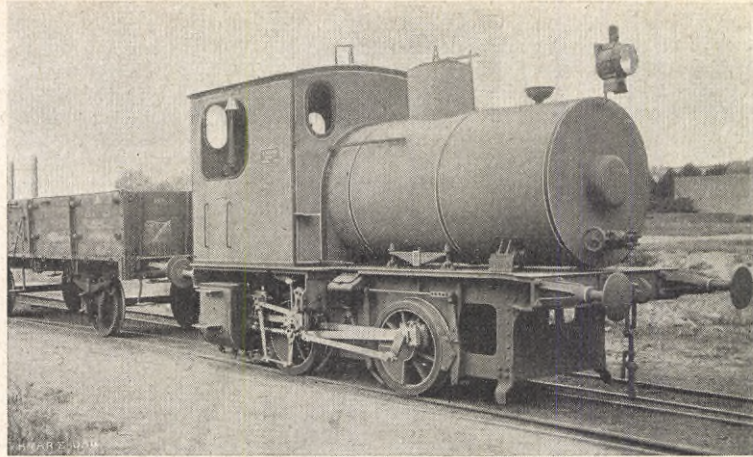
KF-K:s Remot Silfverparre

— BYGGNADENS YTTRE.

en önskan om lycka och framgång för föreningen i det nya hemmet.

Byggnaden, som med tomt har dragit en kostnad af 180,000 kronor, hvaraf ett belopp på 10,000 kr. ännu är obetäckt, är belägen helt nära K. F. U. M:s moderna och nyinredda lokal.

Alla känna till huru eldfarliga våra lokomotiv äro — mer än en skogseld har genom deras förvållande uppkommit. Den senaste uppfinningen på området är en af den berömda Borsig'ska maskinfabriken i Berlin framställd ny lokomotivtyp, som drivas med magasinerad, öfverhettad ånga, och därför är både rökfritt och utan eldfara. Maskinen "laddas" från en ångpanna med under högtryck stående vattenånga. Reservoiren är till en fjärdedel fylld med kallt vatten och den påsläppta ångan

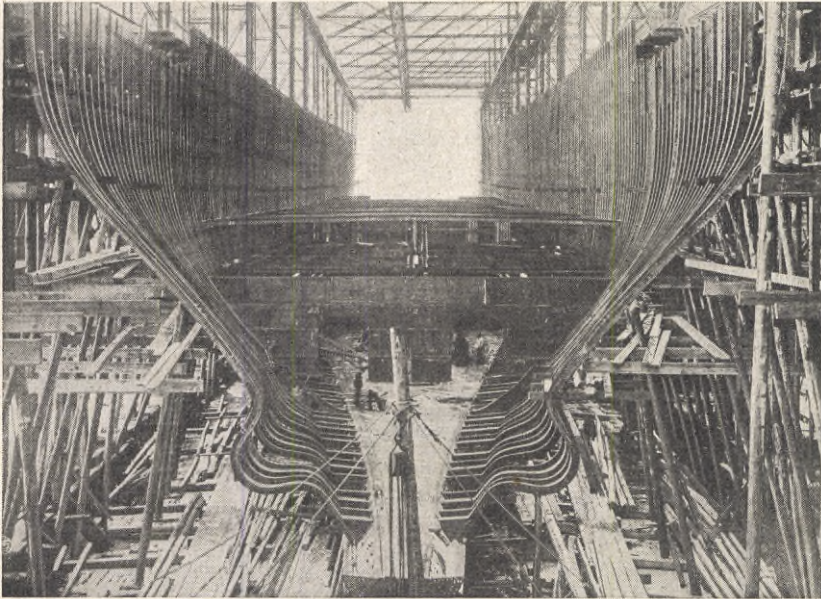

Efter fotografi

ETT LOKOMOTIV UTAN SKORSTEN OCH ELDSTAD.

förtätar sig så länge, tills jämvikt med moderpannan är uppnådd i tryck och värme. Genom filt- och luftlager är reservoiren isolerad. När nu ånga får strömma ut i cylindern, minskas trycket i reservoiren, hvarvid i samma mån ny ånga bildas tills öfvertryckets energi är fullständigt utnyttjad.

Lokomotivet, som lär uppvisa små driftkostnader, lämpar sig särskildt väl för mindre bansträckor.

Efter fotografi

SKELLETTET TILL EN JÄTTEÅNGARE.

Kliché: Bengt Skjerveparv.

Norddeutscher Lloyds nya båt som f. n. är under byggnad på ett hvar i Stettin.

MINOR OCH KONTRAMINOR.

FÖR HVAR 8 DAG AF GUSTAF E. HELLOREN.

Besättningen på barkskeppet "Helena" från *** hade stora orsaker att anse tiden och sjölagarna orättvisa. Mycket hade den, åtminstone flertalet, varit med om, men maken till den tyrann, som för närvarande förbittrade dess tillvaro, hade den aldrig råkat ut för.

Tyrannen var naturligtvis skepparen.

Denna uppfattning delades för öfrigt af såväl förste som andre styrman, hvilken senare såsom varande oexaminerad betitlades konstapel och, ehuru bosatt akterut, lifligt kände och lefde skansens lif och tankar, desto mer som skepparens dåliga lynne i särskildt hög grad urladdade sig just öfver honom.

Hoppet om att träffa en "hygglig gubbe" hade de äldre och erfarnare af besättningen längesedan uppgifvit, men trots dessas välvilliga och högtidliga betydanden om det fåvitska i ett sökande efter ett sådant underverk, hängde dock en och annan af de yngre invånarne i skansen fast vid sin löjligt barns-

liga föreställning om att lyckas träffa på ett dylikt sällsynt exemplar af skepparnes grymma släkte. Att den, hvars pipa nu stundligen bjöd dem upp till dans, icke var det sökta och efterlängtade undantaget, därom voro alla eniga — tvärtom förklarades han med alla röster mot ingen vara den värste, de kunde tänka sig. Och skansen höll långa och omständliga sammanträden, där den dryftade alla möjliga och i synnerhet omöjliga förslag, som framställdes i akt och syfte att stuka tyrannen.

Denne, som verkligen var en smula elak i själen, satt däremot om aftnarna akterut och öfverlade med sig själf om nya åtgärder af art och beskaffenhet att hålla "de lata tordyflarna vakna". Som han hade en rik, på mångårig praktik grundad erfarenhet och därtill en viss uppfinningsrikedom, behöfde han ej befara att detta tänkande skulle utan afsedt resultat stjåla från honom någon afsevärd tid af hans dyrbara natt-

sömn. Hvarje morgon kom han följaktligen piggt och nyter och rikt utrustad på däck och började genast praktisera sina ständigt nya uppslag, hvilka i allmänhet alltid voro af bästa kvalitet, i betraktande af deras ändamål.

Hvad som allra mest retade besättningen var den tjocka ström af mer än vanligt grofva skällsord, som ohejdadt flödade ur skepparens af sådana och tuggtobak öfverfyllda mun, och den, besättningen, började med hjälp af den aningsfulla instinkt, som ofta är bättre för sin innehafvare än examensbetyg, inse att det var i hans vid vredesutbrotten ofta vårdslösa lösmynthet, som fienden skulle ansättas.

Det skulle vara att angripa fienden i hans arfländer, ansåg konstapeln, som kände sin och svenska folkets historia och speciellt beundrade Torstenssons taktik.

Men huru och när anfaller riktigtast borde ske, där om tvistade de lärde.

De yngre elementen drömde vansinniga drömmar om en dolk mellan rebenen och dödade i sömnen sin kapten minst 2 gånger om dygnet; men dessas vansinnigheter kunde inte inverka på de äldres lugna erfarenhet, ernådd genom åratals slingrande försök mellan sjölagens stränga paragrafer. Alla dylika våldsamma förslag afvisades med förakt vid de gemensamma rådplågningarna och deras upphofsmän hämnades föraktet genom att i tysthet och alldeles för sig själva genomgå detaljerna i det föreslagna brottet och då och då rikta en tänkt vredens och hämnadens knifstöt äiven mot dem, som icke instämde och ej ville riskera hängning och råbråkning genom att följa de ungdomliga anvisningarna.

En dag, så anmärkningarna varit mer än vanligt talrika och saftiga och besättningen var halft vansinnig af skällandet och gnatet, gick en liten manöver alldeles galet.

Skepparen blef ilsk som aldrig tillförne.

— Jag skall hädanefter kommendera tvärt emot hvad jag vill ha utträttadt — skrek han — annars går det rakt åt — —! Era urbota svinpelsar, ni äro ju afviga både i hjärnan och händerna! Och efter en lång utläggning, som slutade med en varm och uppriktig önskan om att karlarna måtte få sitt värmebehof i fullaste mått efter döden, gick han ned i kajutan.

Den aftonen hade skansen funnit detta "något" efter hvilket den så länge sökt och sammansvärjningen erhöll ändtligen bestämda konturer. Båtsman Karlsson, gemenligen kallad "Härkalle", emedan han var alldeles flintskallig, satte upp ett protokoll, som högtidligen underskrefs af samtliga, som dessutom svuro trohet in i bleka döden.

Dagen därpå, när kapten kom på däck, inspekterade han först och främst kompassen. Olyckligtvis låg

rorsmannen ett halft streck åt sidan af kursen och kaptenen begagnade tillfället att skaka af sig sin morgondåsighet.

— Sydväst, slutade han, *sydväst, sydväst, sydväst!* Kom till kurs din fårskalle! Och sedan han sett, att drillhulet kommit i rörelse begaf han sig förut på halfdäck för att fortsätta, sedan han nu fått blodad tand. Han blef här så intresserad, att han ej kom till besinning, förr än han fann back i seglen öfverallt.

— Idiot, ropade han, — ditt svintryne vid rodrer, ser du inte att du har back? Falla! Falla!

Till sin gränslösa vrede fann han rorsmannen tvinga ratten ännu ett halft slag i lofvart.

Han höll på att spricka.

— Klara vid babords brassar, skrek han, loss styrbord! Hala rundt för!

Han vände sig akteröfver för att sända rorsmannen en öm hälsning, och fann besättningen hala rundt i storbrassarna med en ifver, som han aldrig sett förut.

— Är det förbrassar det? frågade han och i häpenheten föreföll hans stämma nästan mild. — Han kastade en blick på situationen och beslöt sig för att låta det gå rundt andra vägen. — Låt förbrassar stå! kommenderade han.

Besättningen hade knappast hört sista ordet, förr än den med sällspord hastighet flyttade sig föröfver och innan den förvånade skepparen hunnit få tungan i gång svängde för-rarna rundt under gnissel och rassel och karlarnes sång. Han blef först gul, sedan grön, och så uppslukades både gult och grönt af en gnistrande rodnad.

Med en svordom stod han midt bland folket.

— Äro ni galna eller jag? flämtade han fram.

— All right! sade båtsmannen därmed besvarande första delen af frågan.

— Hörde ni, hvad jag kommenderade, idioter? röt skepparen, — kratsa ur öronen era insyltade grifötter! Hörde ni hvad jag kommenderade, hva? Gå till brassarna igen och hala rundt igen!

Resultatet förlamade honom. Besättningen gick till sitt arbete på däck med penslar och andra verktyg.

— Myteri! skrek skepparen, — vid Gud! Myteri. Men jag skall... och han dök ned i kajutan och kom upp igen med sjölagen i handen.

När han kom upp, märkte han, att skeppet låg fullt och sköt fart åt det håll, från hvilket det kommit före vändningen. Han tittade på kompassen: fartyget stäfvade nordost: han tittade på rorsmannen, som med ett stadigt öga återgäldade blicken, och han såg på besättningen som i idog flit sysselsatte sig med skilda arbeten.

Just då slogs glas och den fria vakten tumlade ut. Den hade hela tiden klarvaken suttit på observation vid skansluckan, men nu hängde sömnen dåsig i ögonen. Den aflösta vakten lämnade däckets lugnt och säffligt och alldeles icke som en samling utstuderade mysterier, och kaptenen lät den gå, fånigt stirrande efter den.

Han lade ifrån sig lagboken på kajuttaket och spot-tade ut en half liter tobaksolja.

— Klart att vända! kommenderade han.

— Aj, aj, kom det från karlarna och med förnyad ifver gingo penslar och segelnålar, men ingen enda gjorde min af att flytta sig från stället.

Nu såg kapten ut som om han skulle få slag. Han öppnade munnen, men slöt den igen, och så gingo käkarna upp och ned en lång stund utan att han kunde få fram ett ord.

Pojken slank just ned i kajutan, och kaptenen dök efter. När han en stund efteråt kom upp såg han betänksam ut. — Alle man akterut, sade han.

— All right! hördes från en orörlig hop karlar kring storluckan.

Skepparen visste inte, om han skulle skratta eller gråta. Slutligen tog han sitt parti.

Efter porträtt. Kliché: Bengt Silfversparre.
ENRICO FERRARA-DENTICE †.

Italienske ministern i Stockholm, Enrico Ferrara-Dentice, har i dagarna aflidit i Berlin, där han befann sig på genomresa till sitt hemland. Ferrara-Dentice var mycket uppskattad inom hufvudstadens diplomatiska kretsar och den högre societeten samt känd för ett behagligt och vinnande sätt.

— Ligg an nordost, sade han, vi vänder inte i den här vaken.

Verkningen af hans ord var ögonblicklig. Inom fem minuter låg "Helena" för andra halsar och stäfvade återigen sydväst.

Kaptenen hade upptäckt sammansvärjningens kärna och rättade sig därefter.

Fyra dagar senare angjorde "Helena" hamn, och 2 timmar senare kom konsuln ombord hämtad af skepparen i egen person. Det blef en lång berättelse af skepparen och en lika lång utläggning af konsuln. Besättningen stod lugnt och åhörde båda, trots den hotades med alla förekommande straff-former, både af denna och den andra världen.

När de båda herrarna slutat, steg båtsmannen fram och efter tillbörligt antal skrapningar lämnade han ett papper till konsuln.

Konsuln stäfvade igenom det och lämnade det till kaptenen.

— Det var oförsiktigt sagdt, om det är sant, sade

han, och karlarna äro tydligen beredda att svära på det. Det är nog ingenting att göra åt det, kapten. Och han steg i sin båt och rodde i land, medan kaptenen med harm läste igenom sin förklaring, att han skulle kommendera tvärt emot, hvad han ville ha utfördt, och huru besättningen intygade dels sanningen häraf och dels sitt beslut att bokstäligen rätta sig därefter.

Två dagar därefter fanns af "Helenas" besättning endast kaptenen kvar på skeppslistan.

Om tävlingsreglerna för HVAR 8 DAGS fotografipremiering, se omsl. nr: 1 och 2.

H. 8. D:s Fotografipremiering

för insända fotografier till N:o 14 utföll med 2dra pris Kr. 10:—

- A. (aktualitet och värde i öfrigt) 3 point
- B. (raskhet vid insändandet) . . . 2 "
- C. (utförande) . . . 1 "

6 point

för foto. å sid. 220 (Världens största segelfartyg förlist.) till Herr Erik Svahn, 4 Pilgatan, Göteborg.

TVENNE STÅTLIGA GRAFMONUMENT

ha nyligen fullbordats på Göteborgs nya kyrkogård. Det ena, öfver Aug. Röhss (t. v.), färdigt redan 1904, har nu fått en monumental trappuppgång. Det t. h. är öfver redaktör S. A. Hedlund.

H. 8 D:s GÖTEBORGSFOTOGRAF.

Alby vattenkraftsanläggning, vid den nära 24 meter höga Svarfvelforsen i Ljungan, 11 kilometer från Ånge station på norra stambanan, har under sin hittillsvarande tillvaro varit utsatt för icke få missöden. Genom vattenfallets tillgodogjorda kraft drifvas två industriella verk, ett för tillverkning af klorsyladt kali och ett för tillverkning af kalciumkarbid.

Senast har nu i december den vid Ringdalen — strax nedanom Alby, där Ljungan har ett 18 meter högt fall — nyanlagda stora kraftstationen för turbiner blifvit förstörd af vatten. Anläggningen äges af Alby vattenfalls aktiebolag, medan de elektriska maskinerna tillhörde karbid-fabriken.

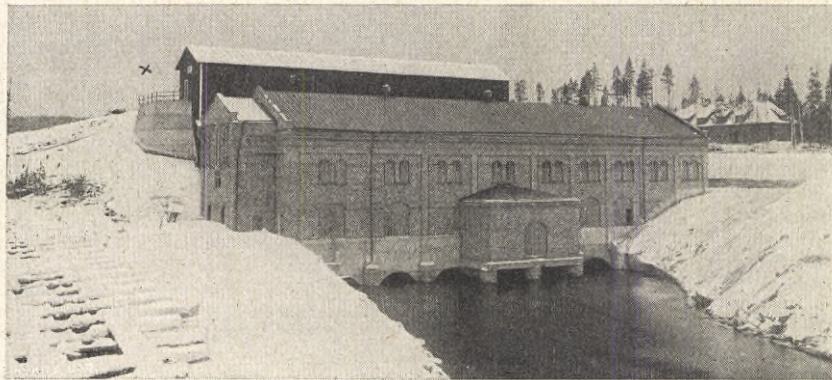

Foto Vaagsbøe Sundsvall

ALBY VATTENKRAFTSANLÄGGNING: Den 28 december förstördes af Ljungans vattenmassor den till nämnda anläggning hörande å foton återgifna kraftstationen vid Ringdalen, som i uppförande kostat 2,000,000 kr. Äfven tilloppkanalen och landsvägen upprefvos.

Klitché: Bengt Sjöberg

G. O. PEYRON.

80 år fylde den 5 januari öfverstekammarherren, generallöjtnanten m. m. Iriherre Gustaf Oscar Peyron i Helsingborg. Hellsidesporträtt jämte utförlig biografi återfinnes i årgång VII: 16.

A. OLSSON.

Skogsinspektör Anders Olsson i Stugsund fylde den 22 dec 80 år. Ordörande i kommunalnämnden, Fattigvårdsstyrelsen o Bevilningsberedningen Suppleant i Gellieborgs läns landsting m. m.

S. J. ENANDER.

Kyrkoherde Sven Johan Enander fylde den 29 december 60 år. Stud-ex 71, prästex. 83, kyrkoherde i Lillherdal sedan 89. Ledamot af Riksd. A. K. från 03 för Härjedalens domsaga.

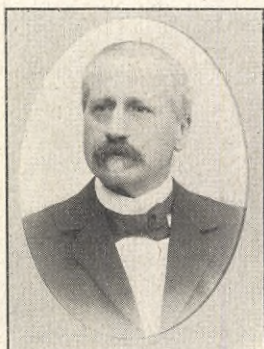
C. J. APPELTOFFT.

50 år fylde den 3 jan. grosshandlaren och Nederlännske vice konsuln Carl J. Appeltöfft i Landskrona. Mångårig led. af stadsfullmäktige, hamnstyrelsen, brandstyrelsen m. fl institutioner. F. d. mångårig chef för stadens frivilliga brandkår.

P. ROELSSON.

65 år fylde den 30 dec ledamoten af Jämtlands läns landsting, hemmansäg. Per Roelsson i Vemdalen. Lillig deltagare i det kommunala lifvet inom kommunen, har han varit kommunalstämmans mångåriga ordörande och är i öfrigt i sin hemort mycket anlitad.

A. R. af GEIJERSTAM.

Ingeniör Ave af Geijerstam i Wästanfors fylde d. 4 jan. 60 år Stud-ex. 68, genomgick Filipstads bergsskola 75. Sedan 17 år kommunalordförande i Wästanfors socken. En tid föreståndare, sedermera kontrollant vid Mälarpöv. Banks kontor därstädes.

G. af GEIJERSTAM.

50 år fylde den 5 januari författaren Gustaf af Geijerstam i Stockholm. Hellsidesporträtt jämte utförlig biografi återfinnes i årgång II: 28.

A. G. NYBLIN.

E. provinsialläkaren med. lic. Gustaf Nyblin, Björnlunda, fylde den 5 jan. 50 år. Stud-ex 80, med. lic. 94, e. provinsialläkare i Björnlunda distrikt, Södermanlands län, sedan 95. Varit biträdande läkare vid åtskilliga brunns- och badorter.

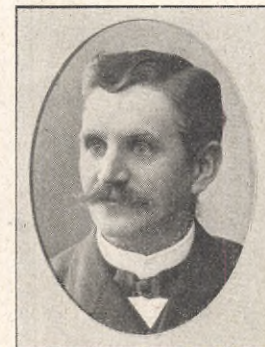
P. J. K. WOLLIN.

Kontraktsposten och kyrkoherden Paulus Wollin fylde den 8 jan. 70 år. Stud-ex. 56, prästvigd 61, kyrkoherde i N Åkarp och Vittsjö 77, kontraktspost 02. Ordf. i bevilningsberedning 83-06.

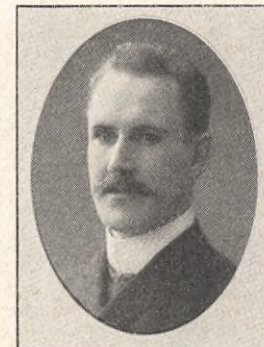
J. H. R. KJELLBERG.

Bankdirektören Jonas Kjellberg i Stockholm fylde den 6 jan. 50 år. Ingeniör vid Bofors, biträd. disponent och disp. 92-96; verkst. dir. vid Råmen-Liljedahl 85-06, kamrer i Järnkort. 97-98, verkst. dir. i Skand. Kredit A. B. sedan 99. Sfrv. led. i Bofors-Gullspång. Traf. A. B. Grängesberg, Gellivare Malmfält m. fl.

O. PERSSON.

Till led. af Riksdagens Andra Kammare för Luggude härads norra valkrets har valts landbrukaren Otto Persson i Plöninge. Född 65. Ordf. i Väsbys kommunalnämnd, ledamot af bevilningsberedningen, taxeringsnämnden m. fl. offentliga uppdrag.

E. EKWALL.

Till e. o. professor i engelska språket vid Lunds universitet har Kungl. Maj:t utnämnd doc. vid Uppsala universitet, fil. dr. Ellert Ekwall. Född 77, stud-ex. 94, fil. lic. 01, doc. vid Uppsala univ. 03, fil. dr. s. å. En tid tjänstgjort som docent vid Göteborgs Högskola.

PORTRÄTTGALLERI

O. R. SKOUGH.

Postmästaren Rudolf Skough i Helsingborg tyllde d. 30 dec. 55 år. Postexp. 79, postmästare i Torsby 90, kontrollör och föreståndare för Snilms centralpostkontors afg. afd. 93, tillf. postdir. i Sthlm 04, tillf. postm. i Helsingborg sedan 05. Deltagit hos generalpoststyrelsen i postreglementsarbeten 96—04, m. m.

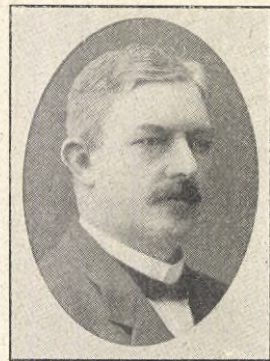
J. G. F. WRANGEL.

Öfverste Gustaf Wrangel i Falun fyllde den 1 jan. 50 år. Stud.-ex. 76, u.-löjtn. vid Kronobergs regte 77, löjtn. vid Generalstabens 85 maj-jor 97, öfverstelöjtn. vid Hälsinge-regt. 01, öfverste och chef vid Dalregt. 03. Led. af krigsvetenskapsakademien.

P. PERSSON.

Den 31 dec. fyllde professor Per Persson i Uppsala 50 år. Stud.-ex. 75, lil. dr 86, lärare vid Fjällstedtska skolan i Uppsala 84—93, 94—95, docent i klassiska språk vid Uppsala universitet 86, professor i latinska språket och litteraturen d. 87. Utgivit ett stort antal språkvetenskapliga arbeten.

A. LUNDIN.

50 år fyllde d. 5 jan. disponenten Axel Lundin å Ryholm. Stud.-ex. 76. Ordf. i kommunalstämma o. nämnd, led. af kyrko- och skoloråd, bevilln.-o. tax. nämnd, häradsnämnd, ordf. och led. i olika styrelser. Verkst. dir. för Sveriges största torfindustri-anläggning. Verksam skyttevän, hög trimmarer.

P. A. V. NETTELBLAD.

Till chef för arméförvaltningens sjukvårdsstyrelse har utnämnts öfverfältläkaren Anton Nettelblad i Stockholm. N. har erhållit generalmajors rang.

H. W. HAMILTON.

Till öfverste och chef för Väster-norrlands reg. har utnämnts öfverstelöjtnanten vid Dalregementet greve Hugo William Hamilton Född 54, stud.-ex. 73, underlöjtn. vid Svea Lifgarde 75 major vid Upplands reg. 01, öfverstelöjtnant vid Dalregementet 04.

A. F. E. A. FUNCK.

Friherre Eduard Funck i Kungsör fyllde den 1 Jan. 50 år. Stud.-ex. 77, Hofrättsex. 88, vice Häradsh. 91, landskanslist i Westerås 93, länsbokhållare d. 87. 93, kronofogde i Kungsörs fögd. 1900, vice auditor i Lilreg. genadierkår 92—99. Ordf. o. sek. i Åkesbo häradstyr., ordf. i Kungsör köpings kommunalst.

H. JÖNSSON.

En inom sin ort bekant person, förest. för Gbg och Bohus läns landstings upplostringsanstalt å Stretered, Hakan Jönsson fyllde den 3 jan. 50 år. Lärare vid Manilla, å Nya Varivet, förest. å Stretered sedan 95 V ordf. i Kållereds sockens kommunalstämma, v. ordf. kyrko- och skoloråd.

För några dagar sedan ingick det oväntade meddelandet att Jämtlandspostens mångårige redaktör doktor Hugo Wickström för alltid lagt från sig pennan.

Med honom tystnade en kanske något högfjudd och skroflig, men oförfärad och sanningskär röst. Som författare gick han från början sin egen väg. Utan att för öfrigt kunna nämnas i samband med en August Strindberg, hade han något af samma förmåga att rätfram säga en misshaglig sanning — *dire le secret de tout le monde*. Det är inte något svenskt drag — omvärgerna och omskrifningarna torde nog vara mer betecknande för nittio procent af hvad som skrives i vårt land — och Wickströms inlägg i samtidens frågor betraktades också därför af många som puerila. Med några af de tongivande litterära kretsarna stod han heller inte i neröring och det var först den artikelserie den bereste mannen under sin riksdagstid publicerade om Stockholm, som gjorde honom mer allmänt känd utanför Jämtlands gränser.

Som reseberättare var det nog annars Wickström förvärfvade sitt mesta renommé. Men det vider in't tvivel, att också ett arbete som *En modern historia* förtjänade en helt annan uppmärksamhet än den som kom-

Efter porträtt.

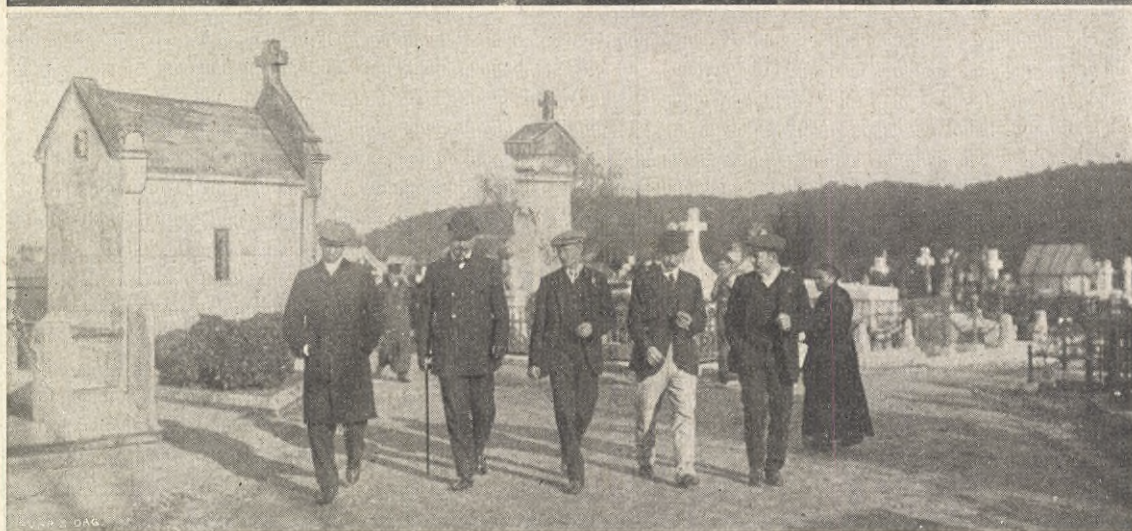
Källa: Bengt Nilförsparre

V. H. WICKSTRÖM. †

mit dr Wickströms skönlitterära verksamhet till del. Också som dramatiker har den outtrötliga mannen gjort ett flertal aktningvärda ansatser — några ha spelats både i Stockholm och landsorten, men förvånande nog inte *Chantage* med sitt ultramoderna uppslag och sin med Sherlock Holmes fullt jämförliga spänning.

Hvad Wickströms berömmelse snubblade på, var kanske närmast hans politiska karriär. Något som kunde ge fog för hans ryktbara Bragelöfte till sina valmän att uppta Hedins fallna mantel, sätte han inte under sin riksdagsstid i verket. I sitt fälttåg mot kyrkan var han nog inte heller så lycklig — bristen på själfkritik kom här till uttryck i en del öfverord och dagsfraser. Likväl hade Victor Hugo Wickström full rätt att, som han i ett förord till något af sina senaste arbeten gjorde, beklaga sig öfver liknöjd underskattning. Genom sin obestridda originalitet, orädda intelligens och ofta briljanta stil har han en gifven plats i svensk litteratur.

Wickström var född i Hedemora den 29 maj 1856. Student i Uppsala 1875, promoverades han 1883 och tjänstgjorde sedan som vikarierande lektor i språk vid olika läroverk tills han 1886 öfvertog ledningen af Jämtlandsposten.

DEN 150 METER FRÅN STRANDEN VID BIARRITZ STRANDADE SVENSKA TREMASTAREN PADOSA. Vid skeppsbrottet omkommo 4 och räddades 7 man.

DE VID SKEPPSBROTTET RÄDDADE återvända från ett besök på Biarritz' kyrkogård, som de gjort för att identifiera liket af en ilandfluten kamrat. *Fr. v.:* Kapten Björk, vår meddelare, en matros, styrmannen och stewarten från Padosa.

Öfre bilden efter teckning af ögonvittne, den nedre efter fotografi.

Tremastären Padosa med 11 mans svensk besättning gick nyligen under vid Biarritz utan att man kunde göra någonting för att bispringa de nödställda, 4 unga män fingo släppa till lifvet, enär det ej stod i mänsklig makt att skicka ut en båt till fartyget, som splittrades endast 150 meter från strand och hvarifrån de mest hjärtskärande skrin om hjälp öfverröstade det vredgade havets dån. 7 man räddades

dock. En storartad ofrevillighet lades i dagen af traktens befolkning, de skeppsbrutna vårdades och omhuldades på allra bästa sätt å det största hotellet och öfver 6,000 francs insamlades till de öfverlevande och till familjerna efter de af hafvet uppslukade. En storartad begrafning föranställdes för de två först ilandflutna liken. De båda återstående liken ha först senare återfunnits.

IX ÅRG. 15^E HÄFTET INNEHÅLLER:

Edward Olof Liljewalch. — Generalmajoren frih. Z. Rudbeck 75 år. — Vår folkuppfostran. — Vintersport af ryttmästare W. Croneborg. — Tännforsen som kraftstation? — Operettkrigen i Central-Amerika. — K. F. U. K:s nya stockholmslokal. — Ett lokomotiv utan skorsten. — Skelettet till en jätteångare. — "Minor och kontraminor" af Gustaf E. Hellgren. — Italienske ministern i Stockholm. † — Tvenne ståtliga grafmonument. — Alby vattenkraftsanläggning. — Veckans porträttgalleri. — Svenskt fartyg strandadt vid Biarritz.